

Arrest

nr. 245 062 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 24 maart 2020 verzocht de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) de Franse asielinstanties op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) om verzoeker terug te nemen.

1.3. De Franse autoriteiten stemden op 25 maart 2020 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, d), van de Dublin III-Verordening.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 2 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 29 juni 2020 een beslissing houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Verzoeker werd hiervan op 2 juli 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*.

2.2. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20.686, *Eeckman en Valcke*). De rechter dient dus zelfs ambtshalve na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27 maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733).

2.3. Artikel 39/57, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

*“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.
(...)”*

Artikel 39/57, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen: (...) 2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst; (...)”

2.4. De bestreden beslissing van 29 juni 2020 werd, blijkens de poststempel op het document dat de verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt, op 2 juli 2020 aan de postdiensten overhandigd om ter kennis te worden gebracht aan verzoeker op zijn gekozen verblijfplaats. Rekening houdend met een beroepstermijn van *“dertig dagen”* uit artikel 39/57, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en de wijze waarop de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57, §2, 2°, van de vreemdelingenwet moet worden berekend, was woensdag 5 augustus 2020 de laatste nuttige dag om de vordering in te stellen.

2.5. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het op 13 augustus 2020 ingestelde beroep laattijdig werd ingediend. Slechts indien de verzoekende partij overmacht kan inroepen, die enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil, die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506), kan het beroep alsnog als tijdig worden beschouwd.

2.6. Ter terechtzitting verwijst de raadvrouw van verzoeker naar het verzoekschrift. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij op het ogenblik van het verzenden van de brief reeds in het *Fedasil*-centrum in

Geldenaken verbleef. Hij maakt echter geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet naar zijn gekozen verblijfplaats en dus naar het verkeerde adres zou zijn verstuurd, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

2.7. Het beroep is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN